

JENNIFER IACOPELLI

LÁSKA *na* L'ADE

Knižná predloha k Netflix seriálu
Finding Her Edge

YOLIO

JENNIFER IACOPELLI

LÁSKA
na **L'ADE**

Preložila Diana Pavlíková

Láska na ľade
Jennifer Iacopelli
Preložila Diana Pavlíková

YOLi

Jennifer Iacopelli
FINDING HER EDGE

Copyright © 2022 by Jennifer Iacopelli
Cover © Netflix 2026. Used with permission.
Translation © 2026 by Diana Pavlíková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0513-6

PRVÁ KAPITOLA

DVOJICA SA RUKA v ruke takmer vznáša na ľade, na korčuliach po ňom ladne kľže v dokonalom súlade. Alebo sa o to aspoň pokúša.

„Dobre!“ skríknem zachrípnutým hlasom po dlhom tréningovom dni. Hoci ma bolia nohy, hladko a elegantne okolo nich krúžim na korčuliach a dúfam, že moje prirodzené pohyby dokážu jedného dňa napodobniť. „Musíš ju držať pevne, ale nie veľmi silno. Jackson, neťahaj ju za sebou. Musíš myslieť na to, že je nižšia ako ty. Prispôsob sa jej tempu.“ Moji dvaja osemroční žiaci si zvykajú na držanie rúk a spoločné korčuľovanie, základy tanca na ľade.

Môj hlas sa odráža od stropu krytého klziska Kellynch v blízkosti Bostonu, miesta, kde som strávila viac času než doma. V podstate mojím domovom aj je. Ja a moje sestry sme na korčuliach stáli ešte skôr, než sme cez mantinel dovideli na ľadovú plochu, no taký je osud všetkých členov rodiny Russovcov.

„Už ťa neťahá, Sadie, no musíš s ním držať tempo,“ pripomeniem jej, keď zaostane, len čo ju Jackson prestane šklbať za ruku.

Keď Sadie začne o čosi viac natáľhovať kratšie nohy a Jackson trochu spomalí, konečne sa zladia a ja v tom pohybe vytuším dokonalosť.

„To je ono!“ Vyškeria sa na mňa stále ruka v ruke. „Výborne.“

Sadie, ktorá mi nesiaha ani po bok, sa túžobne zahľadí na moje nohy. „Kiežby som bola taká vysoká ako ty, Adriana. Nemusela by som sa tak namáhať.“

„Si dokonalá taká, aká si. Nezabudni sa dnes večer dobre ponatáľhovať, hlavne chodidlá a členky. Nech sú pekne silné, keď vás dvoch znova uvidím.“

„Uf, to je ešte ďaleko,“ zafňuká Jackson, keď ich odprevádzam z ľadu.

„Ale nie je,“ povzbudzujem ho, a len čo prejdem cez bránku, zacvaknem si korčule do krytov. „Uvidíme sa po majstrovstvách.“

„To je hrozne ďaleko,“ vyhlási Sadie, pretože pre osemročné dievča predstavujú dva mesiace celú večnosť.

Ak mám povedať pravdu, dokonca aj v šestnástich mám dojem, že je to hrozne ďaleko, lebo keď sa s nimi znova uvidím, budem mať za sebou majstrovstvá sveta juniorov, najväčšiu súťaž svojho života. Už sa neviem dočkať. Ja a môj partner v tanci na ľade sme sa kvalifikovali už druhý rok po sebe, ale tento rok máme konečne šancu vyhrať zlato. Takže je možné, že o dva mesiace budem majsterkou sveta.

Teraz som však trénerkou. V posledných rokoch som si začala naberať čoraz viac hodín, aby som prispela do rodinného rozpočtu.

LÁSKA NA ĽADE

Cestou z klziska zamávam na matky Sadie a Jacksona. Sedia v kabínke pre rodičov s výhľadom na ľad, hneď vedľa vstupnej haly. Steny pokrývajú plagáty, ktoré prezentujú úspechy krasokorčuliarskeho klubu za polstoročie jeho existencie.

„Ach, Adriana!“ zavolá Sadina mama a rozbehne sa ku mne oveľa rýchlejšie ako jej dcéra na ľade. „Veľmi sa teším, že som ťa stihla ešte pred odchodom!“

„Zdravím,“ usmejem sa na ňu.

„Popraj za mňa Elise veľa šťastia! Budeme sledovať jej vystúpenie!“

Môj úsmev vôbec nezvädne, naopak rozšíri sa. „Odkážem.“

„Musíš byť na ňu hrdá. Tvoja staršia sestra ide na olympiádu, to je naozaj úspech. Tvoj otec z toho musí byť celý bez seba.“

„To je.“ Na tvári mám stále doširoka rozťahnutý úsmev. Nie je to prvý raz, čo to počujem, a ani posledný. Olympijské hry sú rozhodne viac ako majstrovstvá sveta juniorov. Elisa súťaží v ženskej kategórii jednotlivcov, ich kariéra dosahuje vrchol v mladšom veku ako kariéra tanečníčok na ľade.

Ak pôjde všetko podľa plánu, o štyri roky sa vydám na svoju prvú olympiádu ja.

„Nechceme ťa zdržiavať,“ povie Sadina mama, zatiaľ čo si očami premeriava celú vstupnú halu, pravdepodobne sa chce uistiť, že neprehliadla Elisu alebo otca. Jackson s mamou už zmizol.

„Sadie, dnes si odvieďla skvelú prácu. Uvidíme sa, keď sa vrátim.“

Zamknem za nimi vstupné dvere na klzisko, momentálne to bola posledná tréningová hodina. Je to smutné, ale nevyhnutné. Zhasnem svetlá v hale a obrátim cedulku s nápisom *Vstúpte, je otvorené* na *Lutujeme, je zatvorené*.

Kým bude oco s Elisou v Pekingu na olympiáde, poskytneme štadión na tréningy športovcom a ich trénerom pred majstrovstvami sveta juniorov. Otcovi sa vždy darilo očariť ľudí, najmä tých, ktorí chápu veľkoleposť našej rodiny. Roky sme tu usporadúvali špičkové tábory a mama, ešte než zomrela, zvykla organizovať aj letné intenzívne kurzy, vďaka ktorým športovci dosahovali lepšie výsledky. Nikto nedokázal odolať lákavej príležitosti trénovať na našom legendárnom klzisku.

Oco si s každým individuálnym trénerom vyjednal honorár, ktorý bol dvojnásobne vyšší ako poplatky za bežné hodiny krasokorčuľovania, narodeninové oslavy či hokejové ligy. A hoci mi to bolo proti srsti, lebo sme tým sklamali našich žiakov a všetkých, čo za tie roky podporovali Kellynch, nemohli sme si dovoliť spustiť z ceny. Lebo hoci je naša rodina už celé roky slávna a úspešná, máme taký nepekný zvyk, že míňame viac, než zarobíme. Oveľa viac.

Kellynch otvorili moji prastarí rodičia ešte pred tým, než sa môj otec postavil na korčule. Za posledných päťdesiat rokov sa z neho stal najprestížnejší klub v Spojených štátoch. Na majstrovstvách sveta a olympiádach sme získali viac medailí než mnohé iné krajiny a väčšina z nich patrí mojim rodičom. Oco si potrpí na tom, aby sme mali to najmodernejšie vybavenie. Nedokázal

by pracovať na mieste, ktoré by nezodpovedalo predstavám verejnosti o olympijskom medailistovi, je predsa hlava najznámejšej krasokorčuliarskej rodiny. To by bolo ešte v poriadku, ale Walter Russo nedokáže ani šoférovať auto alebo žiť v dome, ktoré by nezodpovedali predstavám verejnosti o olympijskom medailistovi prvej krasokorčuliarskej rodiny.

Takéto bezbrehé míňanie nezachráni nijaké množstvo hodín krasokorčuľovania ani prenájom klziska, a odkedy sme sa priblížili k Elisinmu olympijskému roku, všetko sa ešte zhoršilo. Krasokorčuľovanie je drahý šport na akejkoľvek úrovni, ale olympiáda, to je iný level. Treba si najať trénerov, choreografov, konzultantov, kúpiť kostýmy a prijať maskérky, a to ešte nehovorím o reklamnej agentúre, ktorú najal oco, aby z tejto príležitosti vyžmýkal všetko, čo sa dá. Celé to stojí neskutočné množstvo peňazí, ktoré nemáme. Nech domov donesieme čokoľvek, všetko sa minie.

Naša firma sa topí v obrovských dlhoch, preto sme potrebovali kreatívne riešenia. A musím uznať, že vpustiť sem všetkých juniorských krasokorčuliarov a ich trénerov bol jeden z tých lepších otcových nápadov.

Náš dom sa nachádza na pozemku Kellynchu, len pár krokov od samotného klziska, ale ten tam stál už dávno. Najprv bol celkom malý, nastahovali sa doň prastarí rodičia, keď si našetrili dosť peňazí po emigrácii z Talianska, ale každá generácia ho rozšírila, pridala spálne a kúpeľne, obrovský bazén na dvore, posilňovňu v suteréne a izbu s domácim kinom na najvyššom poschodí. Na streche máme dokonca plošinu, z ktorej vidieť celú

našu dedinku Kellynch rozprestierajúcu sa pozdĺž toku rieky Charles River, za ktorou sa v diaľke vyníma obrovská panoráma Bostonu.

Pôvodnú časť domu tvorí tradičná stavba s tehlovými múrmi a tmavými okenicami na oknách, ale zvyšok je akási zmes štýlov a trendov – na jednej strane je zreteľný ultramoderný dizajn po renovácii, na ktorú sa podujali moji starí rodičia v deväťdesiatych rokoch, a na druhej strane vidieť zasa úpravu na spôsob farmárskeho domu, ktorú pridali moji rodičia ešte pred tým, než sme sa so sestrami narodili. Ten dom pôsobí trochu zvláštnym dojmom, ale aj tak ho zbožňujem.

Keď však prejdem cez vchodové dvere, láska k nášmu domovu zo mňa opadne, pretože ma zaplaví vlna hluku porovnateľná len s tým najhlučnejším davom, pred ktorým som v živote korčuľovala. Vo vstupnej hale sa pohybuje asi tucet ľudí, dvaja z nich držia nad hlavami ostatných huňaté sivé mikrofóny na tyčiach, ďalší dvaja majú kamery na pleci a zachytávajú nimi môjho otca z rôznych uhlov.

Prenajať klzisko je jedna vec, ale tento cirkus, nech už zaň zarobíme koľkokoľvek, to je o inom. V posledných mesiacoch pred olympiádou nás televízne štáby doslova prenasledujú. Keď Tamara Jacksonová, predsedníčka Olympijského výboru Spojených štátov amerických, oslovila otca s ponukou reality show o ňom a Elise, nezaváhal ani minútu. O peniaze nešlo, aj tak ich nebolo dosť, aby nás dostali z dlhov, ale reklamu, ktorú si ňou urobia, si otec ani sestra nemohli dať ujsť. Pozornosť verejnosti je pre nich všetko.

Táto reality show mi však obrátila život hore nohami. Keďže nás niekto neprestajne sleduje, oco aj sestra si začali dávať pozor na to, čo majú na sebe a ako vystupujú pred kamerou. Som si celkom istá, že ani jeden z nich si za posledný polrok neobliekol rovnaký outfit dvakrát.

Prekľúčujem pomedzi uponáhľaných dodávateľov občerstvenia, ktorí prenášajú nábytok a skladajú stoly a stoličky, a miniem bar na vzdialenom konci miestnosti, kde zvyčajne stojí náš jedálenský stôl. Prípravy na dnešnú rozlúčkovú oslavu pre Elisú sú v plnom prúde, a tak je z nášho domu plného televízneho štábu a dodávateľov hotová zoo. Oco to všetko usmerňuje, a pritom skúma svoj odraz v zrkadle nad kozubom.

„Ktorá strana sa ti páči viac?“ spýta sa s uhladenými blond vlasmi a utrie si čelo hodvábnou vreckovkou. Chvíľu mi trvá, kým mi dôjde, že sa to pýta mňa. Nakloním hlavu a zvažujem, čo mu odpovedať, zatiaľ čo krúti hlavou z jednej strany na druhú, aby som to vedela lepšie posúdiť.

„Pravá,“ rozhodnem a ukážem na pravú stranu jeho tváre, potom rýchlo prejdem okolo skupiny ľudí a zutekám k schodom.

Prikývne, a keď si všimne môj rozcuchaný drdol a spotený krasokorčuliarsky úbor, tupo sa na mňa zahľadí. „Čo to máš na sebe, Adriana? Dnes predsa ideš na oslavu, nie?“

„Jasné. Len teraz som prišla z tréningu.“

„Tanca na ľade?“ spresňuje, akoby na tom záležalo, no ja viem, že oco nikdy nič nehovorí len tak, najmä ak ide

o to, čo pokladá za skutočné krasokorčuľovanie, a tanec na ľade to teda nie je. Nikdy to tak nebolo.

„Áno. Chcela som si ísť trochu pospať, osprchovať sa a potom sa nachystať,“ vysvetlím mu, keďže nemám chuť počúvať obohratú platňu. Som na to príliš unavená.

„Ach! Kde je Adriana? Potrebujem ju!“ Elisin hlas prebije hrmot, keď sa pretlačí cez dav.

Elisa je v každom smere mojím opakom. Hoci je odo mňa o rok staršia, s mojimi sto sedemdesiatimi tromi centimetrami som od nej takmer o hlavu vyššia. Na pleciah jej padajú medovoblondávané vlny, úplný protiklad mojich tmavých kučier. Jediné, čo máme spoločné, sú naše orieškovohnedé oči, presne také mala mama.

„Tu som,“ zavolám na ňu a vystúpim spoza urasteného kameramana, ktorý sa obráti, aby nás obe dostal do záberu.

Schmatne ma za zápästie a naliehavo ma potiahne k schodom. Hoci mám oveľa dlhšie nohy ako ona, musím si pohnúť, aby som s ňou udržala krok.

„Musíš mi pomôcť s balením. Netuším, ako sa dnes večer zbalím na olympiádu a pripravím na oslavu. Určite niečo zabudnem. Tomuto zoznamu vôbec nerozumiem,“ pošťazuje sa, keď vojdeme do jej izby. Schmatne zoznam z komody a strčí mi ho do rúk, a hneď pribuchne dvere pred nosom kameramana, ktorý za nami ledva stihol dobehnúť. Očividne nechce, aby ju tu nakrúcal.

Pozriem sa na zoznam a poobzerám sa po izbe. Neporiadok je slabé slovo. Všade sú porozhadzované veci – na

LÁSKA NA ĽADE

podlahe, na posteli, na nábytku. Všetky zásuvky komody sú vybrakované, ani na vešiakoch v skrini už nič nevisí.

„Čo si si už stihla zbaliť?“ spýtam sa jej, hoci poznám odpoveď. Na posteli ležia dva kufre a nič v nich nie je. Nič. Nezbalila si vôbec nič.

„Všetko som iba povytahovala,“ vyhlási a zvalí sa na leňošku v rohu izby.

Povzdychnem si a prejdem zoznam pohľadom. Nie je tam nič šialené. Len tréningový rozvrh pred olympiádou a zoznam sprievodných podujatí, na ktoré bude potrebovať slušné oblečenie. S balením na súťaže nám zvykla pomáhať mama, ale keď ochorela a nakoniec nás aj opustila, začali sme si pomáhať navzájom. Elisou však zvyčajne musím zbaliť ja, ona na mňa iba dohliada.

Zoznam položím na kúsoček postele, ktorý je ešte voľný. „Dobre, pomôžem ti, ale sedíš na hromade legínsov.“

S chichotom siahne pod seba, vytiahne guču čiernej látky a hodí ju po mne. Ešte ju ani poriadne nechytím a ona už vytiahne mobil a začne doň ťukať.

„Brayden niečo vravel?“ spýta sa a ani nezdvihne hlavu, zatiaľ čo ja rozmotávam legínsy a zrolované ich pekne uložím do rohu kufra.

„A čo také?“ odpoviem otázkou s pokrčeným nosom. Brayden Elliot je môj partner v tanci na ľade. Má osemnásť, a keď sme spolu pred dvoma rokmi začali korčuľovať, niečo si s Elisou začal.

Neskončilo sa to dobre.

Nič, čo si Brayden s nejakým dievčaťom začne, sa neskončí dobre. Nepoznám konkrétne podrobnosti – a ani

ich poznať nechcem, ďakujem veľmi pekne – ale viem, že to skončil on. Vždy tieto romániky končí on. Aj napriek tomu moja sestra, ktorá by mohla mať akéhokoľvek chlapca, z nejakého dôvodu nestráca nádej a verí, že si to ešte rozmyslí.

Ja tomu nerozumiem. Brayden je skvelý partner, super chalan a nepopierateľne sexi, no ak by som v slovníku hľadala slovo záletník, našla by som tam jeho fotku.

„Pýtal sa na mňa?“

„Od ranného tréningu som ho nevidela.“ Dost' vyhubavá odpoveď, ale hádam si to nevšímne. Nechcem jej povedať, že sa na ňu Brayden vôbec nepýtal, lebo o ňu už nemá záujem. „O Braydena sa nestaraj. Veď ťa čaká olympiáda.“

„Ja viem, a práve preto sa snažím nemyslieť na to, že tam môžem znevážiť dobré meno našej rodiny. Takže Brayden... pýtal sa na mňa?“

Aha, takže si to všimla. Má pravdu, treba ju rozptýliť.

„Nie, nepýtal,“ prezradím. „Ale mama Sadie Mortensonovej ti drží palce.“

Hej, to jej asi veľmi nepomôže.

Elisa potiahne nosom a ďalej sa hrabe v mobile. „Nepovedal ti, či dnes večer príde? Spomenul na tréningu oslavu?“

„Vraj sa pokúsi zastaviť.“

Už som však nedodala, že Brayden sa pokúsi zastaviť po tom, čo sa stretne so svojou najnovšou frajerkou. Lenže to Elise nemôžem povedať bez toho, aby sa nezbláznila.

„Dnešný tréning bol náročný. Možno si bude chcieť oddýchnuť.“

„Mal by mi aspoň zaželať veľa šťastia. Veď idem na olympiádu.“ Zhlboka si vzdychne, ale zmení tému, lebo vie, že na to teraz nemôže myslieť. „Nelutuješ, že si sa dala na tanec na ľade? Budeš si musieť počkať ďalšie štyri roky.“

Znova tá obohratá platňa, ktorú zakaždým zastavím jedinou poznámkou.

„Veď vieš, že som na ostatné kategórie privysoká,“ zopakujem hádam po milióny raz za posledných desať rokov.

Elisa zdvihne zrak. „To je fuk. Ak dnes Brayden nepríde, odkáž mu, že...“

To, čo mu mám povedať, sa už nedozviem, pretože sa rozletia dvere do izby. Preletí cez ne naša najmladšia sestra Maria a zabuchne ich za sebou tak prudko, až sa zatrasú steny.

„Charlie je hrozný a už ho mám plné zuby,“ zafňuká, vykročí priamo k Elise a hodí sa na prázdne miesto vedľa nej na leňoške. Maria je odo mňa len o dva roky mladšia, ale občas mám dojem, že je mladšia rovno o desať. Charlie je Charles Monroe junior, jej krasokorčuľarsky partner.

Súťažia v kategórii športových dvojíc, čo je takmer natoľko prijateľné ako kategória jednotlivcov – aspoň to tvrdí otec. Obe moje sestry zdedili po otcovi blond vlasy a po mame nízku postavu. Takisto sa na ne nalepilo presvedčenie, že tanec na ľade nepatrí do kategórie športového krasokorčuľovania. Očividne ide o šport len

vtedy, ak sa človek dokáže vymrštiť do vzduchu a trochu sa pritom otočiť. Na rozdiel od otca im však neprekáža, že som si vybrala inú disciplínu, aspoň tak nikdy nesúťažime proti sebe. Mame sa páčiť, že sa nikdy nemusela trápiť tým, koho má na lade podporovať, a že ak sa jej dievčatá posnažia, prinesú jej domov rovno tri zlaté medaily.

„Čo sa stalo tentoraz?“ spýta sa Elisa, zatiaľ čo sa jej Maria túli k boku, ale keď sa nám ponad jej hlavu stretnú pohľady, znechutene zagúľa očami. Elisa zvyčajne nemá trpezlivosť na sestrino vyvádzanie, ale teraz ju to očividne dosť rozptyľuje.

„Veď je taký sexi a milý, ale... prečo musí byť gej?“

„Viem, že je to ťažké,“ uzná Elisa a stlačí sestrino plece. „Ale možno je to tak lepšie. Miešať partnerstvo s láskou je zložité. Nie je to dobrý nápad, však, Adriana?“

Zamrznem. Pocítim kameň v žalúdku a zimomriavky na tele. Elisa na mňa zíza a čaká, že s ňou budem súhlasiť, keď Marii radí, že by nemala chodiť so svojim krasokorčuľiarskym partnerom. Vôbec na nič nenaráža. Nehovorí predsa... o ňom. Zrejme si ani nespomína na to, že som bola doňho, skôr ako odišiel, skôr ako som ho donútila odísť. Ako poznám Elisú, vôbec si ho nepamätá.

Ide o Freddieho O'Connella, môjho bývalého partnera a najlepšieho priateľa, prvého chalana, do ktorého som sa zabuchla.

Pred dvoma rokmi som sa rýchlo vytiahla a už sa ku mne nehodil. Keďže mal už šesťnásť, bolo nepravdepodobné, že by vyrástol natoľko, aby sme vytvorili úspešný tanečný pár. Tak som sa musela rozhodnúť.

Bolo to najťažšie rozhodnutie, aké som urobila, ale nakoniec som Freddieho opustila a mojím novým partnerom sa stal Brayden Elliot.

Teraz korčuľuje s mojou priateľkou Riley Monroeovou a celkom sa im darí. Dokonca až natolko, že aj oni sa chystajú na majstrovstvá sveta juniorov a odzajtra budú trénovať u nás v Kellynchi.

Odkedy nám oco oznámil, ako sa dohodol s tímom o majstrovstvách sveta, snažím sa nemyslieť na to, že sem Freddie príde a budeme spolu na jednom klzisku. Vo svete tanca na ľade sa nedá skryť. Úplne sa mu vyhnúť nedokážem, ale už nie sme priatelia. Od jeho posledného tréningu v Kellynchi sme prehodili len zopár slov.

Naposledy som ho videla na národných majstrovstvách, kde sme ich s Braydenom porazili a siahli na zlato. Urobil to, čo sa patrí, potriasol mi ruku a zamrmľal blahoželenie, skôr ako som vystúpila na stupne víťazov, aby som prevzala medailu. Ani sa mi nepozrel do očí. Niežeby som ho za to vinila.

„Čo ty na to?“ Maria ma vytrhne zo spomienok. Prešlo len zopár sekúnd, a tak ich vypudím z hlavy a sústreďím sa na ňu.

Zdvihnem z Elisinej postele červené minišaty s flitrami, ktoré by mali vlastne patriť mne. Pekne ich poskladám, a len čo ich položím do kufra staršej sestry, obrátim sa na svoju mladšiu sestru.

„Zaslúžiš si niekoho, kto chce byť s tebou tak veľmi ako ty s ním.“

Maria na mňa žmurkne raz, dvakrát, skriví tvár a sčervenie, no o chvíľu sa jej do očí začnú tlačiť slzy.

„Nedokážem si pomôcť. Milujem ho.“ Vyskočí z leňošky a začne pochodovať po izbe.

Elisa sa postaví a prejde okolo mňa s eleganciou skutočnej olympijskej krasokorčuliarky. Hrabne do kufru a vyberie z neho šaty, ktoré som tam vložila. „Tu máš,“ ponúkne ich Marii. „Obleč si ich na dnešnú oslavu. Ja budem v bielom a Adriana v modrom. Na fotkách to bude vyzeráť skvele. Učešem ťa, nalíčim a nájdeme ti niekoho, kto ocení, aká si nádherná.“

Maria vytiahne Elisu z leňošky a cez chodbu ju zavečie do svojej izby, takže sa ocitnem sama medzi dvoma už takmer plnými kuframi. Pozriem sa na všetky veci, ktoré musia byť do zajtrajšieho rána zbalené, a s povzdychom sa pustím do práce.